

36.

Ferenc pápánk szerdai katekézise

2013. október 9-én

Az Egyház katolikus

Kedves Testvéreim! Bátrak vagytok, hogy ebben a kellemetlen időben is itt vagytok! Minden elismerésem a tiétek!

„Hiszek az egy, szent, katolikus Anyaszentegyházban”. Gondolkozzunk el az Egyháznak ezen tulajdonságán, hogy *katolikus*, mert mondhatjuk, hogy a katolicitás évében vagyunk.

Mit is jelent az, hogy *katolikus*? – A szó a görög *katholón* szóból ered, ami azt jelenti 'teljes egész', teljesség.

Milyen értelemben érvényes a teljesség az Egyházra? Milyen értelemben mondjuk katolikusnak az Egyházat? – Három alapvető értelemben.

1. Első értelemben az Egyház katolikus, mert az a tér, az az otthon, amelyben a hit teljességét hirdetik, amelyben a Krisztus által elhozott üdvösséget mindenkinek felkínálják. Az Egyház létrehozza a találkozást Isten irgalmasságával, amely átalakít minket, mert az Egyházban jelen van Jézus Krisztus, aki megajándékozza az Egyházat az igaz hitvallással, a szentségi élet teljességével, a felszentelt szolgálat tekintélyével. Az Egyházban valamennyien megtaláljuk mindazt, ami szükséges ahhoz, hogy keresztény módon tudjunk hinni és élni, hogy bárhol és bármikor szentek lehessünk.

Hogy példát mondjunk, olyan, mint egy család élete: a családban valamennyien megkaptuk mindazt, ami a növekedésünkhöz, érlelődésünkhöz, életünkhöz szükséges. Nem tudunk egyedül növekedni, utunkat nem tudjuk egyedül, elszigetelten járni, hanem közösségben, családban élünk, növekedünk. Így van az Egyházban is! Az Egyházban hallhatjuk Isten Igéjét azzal a biztonsággal, hogy azt az üzenetet halljuk, amelyet Úr ajándékoz nekünk; az Egyházban találkozhatunk az Úrral a szentségekben, amelyek nyitott ablakok, melyeken át Isten világossága árad felénk, patakok, melyekben megérinthetjük Isten életét; az Egyházban tanulunk közösségben, abban a szeretetben élni, amely Istentől árad felénk.

Ma föltehetjük magunknak a kérdést: Hogyan élek én az Egyházban? Úgy megyek-e a templomba, mintha stadionba mennék futballmeccsre? Vagy mintha moziba mennék? Nem, a templomba menés valami más. Hogyan járok templomba? Hogyan fogadom az ajándékokat, amelyeket az Egyház kínál föl nekem, hogy keresztényként növekedjem és érlelődjem? Részt veszek-e a közösség életében, vagy járok templomba ugyan, de bezárkózom a saját problémáimba, és elszigetelődöm másoktól?

Ebben az első értelemben katolikus az Egyház, mert mindenki otthona. Mindenki az Egyház gyermeke és valamennyien otthon vannak ebben a házban.

2. További jelentése a szónak: az Egyház katolikus, mert egyetemes, az egész világon jelen van, és hirdeti az evangéliumot minden férfinak és minden nőnek. Az Egyház nem

elit alakulat, nem csak néhányaknak szól. Az Egyház nem zárt társulat, küldetése mindenkire szól, az emberiség egészéhez szól.

Az egyetlen Egyház van jelen legkisebb részében is. Mindenki elmondhatja: plébánián jelen van a katolikus Egyház, mert ez a kis plébánia is része az egyetlen Egyháznak, birtokolja Krisztus ajándékainak teljességét: a hitet, a szentségeket, a szolgálatot, közösségekben van a püspökkel és a pápával, és minden különbségtétel nélkül nyitott mindenki felé.

Az Egyház nemcsak a templomtornyok árnyékában van jelen, hanem nemzetek és népek sokaságát öleli magába, akik ugyanazt a hitet vallják, ugyanazzal az Eucharisziával táplálkoznak, ugyanolyan felszentelt szolgák szolgálják őket. Érezhető az összes kis és nagy katolikus közösséggel való közösség. Milyen szép ez! Továbbá érezhető, hogy valamennyien, kis és nagy közösségek, küldetésben vagyunk, valamennyiünknek ki kell tárnunk az ajtókat és ki kell menünk az evangélium érdekében.

Tegyük fel a kérdést: Mit teszek én azért, hogy közöljem másokkal az Úrral való találkozás örömét, az Egyházhoz tartozás örömét? Hirdetni a hitet és tanúskodni mellette nem néhányam dolga, hanem az enyém, a tiéd, mindegyikünké!

3. A harmadik jelentés: az Egyház katolikus, mert „a harmónia háza”, amelyben az egyediség és a különbözőség gazdagsággá olvad össze. Gondoljunk hasonlatul a szimfóniára, ami különböző hangszerek harmonikus összhangját jelenti. Minden hangszer őrzi a maga egyedi jellegzetességét és hangzását, ugyanakkor egyetlen harmóniában szólal meg. A zenekar élén áll a karmester és a szimfóniában az összes hangszer harmóniában szólal meg, mindegyik a maga sajátos hangján, és ezek a sajátosságok nagyon is fontosak!

Szép képe ez annak, hogy az Egyház is olyan, mint egy változatossággal teljes nagy zenekar. Nem vagyunk egyformák, és nem is kell egyformáknak lennünk. Különbözőnk egymástól, mindegyikünknek megvan a maga egyénisége. És ettől szép az Egyház: mindenki hozza a magáét, amivel Isten megajándékozta, hogy gazdagítsa a többieket. Az Egyházat alkotó személyek különböznek egymástól, de ebből nem összeütközések, szembenállások támadnak, hanem a különbözőségek a Szentlélek vezetésével harmóniába olvadnak össze. Ő az igazi Karmester, ő maga a harmónia.

Tegyük fel a kérdést: a magunk közösségében megvalósítjuk-e a harmóniát, vagy veszekszünk? Plébániai közösségemben, a mozgalomban, amelyben része vagyok az Egyháznak, vannak-e fecsegések? Ha vannak, akkor nem harmónia van, hanem harc. És ez nem az Egyház. Az Egyház mindenki harmóniája: nem szabad egymás ellen fecsegnünk, nem szabad veszekednünk!

Elfogadjuk-e a másikat, elfogadjuk-e, hogy van jogos különbözőség, hogy a másik más, mint én, hogy másként gondolkodik – ugyanabban a hitben lehet különbözőképpen gondolkodni –, vagy uniformizálni akarunk mindent? De az egyformaság megöli az életet. Az Egyház élete változatosság, és amikor egyformaságot akarunk mindenkire ráerőltetni, megöljük a Szentlélek ajándékait.

Kérjük a Szentlelket, aki az Egyház egységének szerzője a változatosságban, a harmónia szerzője, hogy tegyen minket egyre katolikusabbá ebben az Egyházban, amely katolikus és egyetemes. Köszönöm.